

riktning mot vad som enligt utländska förebilder anses skäligen böra ställas till förfogande åt regeringsmaktens högste representant i republikanskt styrda länder.

Stockholm den 26 januari 1913.

Carl Lindhagen.

Nr 174.

Av herr **Widén m. fl.**, om kallortstillägg till underofficerare vid vissa truppförband.

På grund av det i övre Norrland rådande oblida klimatet med dess stränga vintrar och särdeles långa eldnings- och belysningsperioder komma stora skiljaktigheter att uppstå i de förmåner, som beredas bland andra arméns befälskårer och detta kanske mest för underofficerarna.

Kostnaderna för förstärkt vinterutrustning bränsle och lyse måste ju för underofficerare vid i övre Norrland förlagda truppförband bliva avsevärt större än för kamrater vid sydligare förlagda regementen.

Visserligen lämnar staten ersättning för bränsle och lyse m. m. — vilken ersättning dock utgår med lika belopp inom hela landet — men att denna ersättning icke är tillräcklig hava dessa underofficerare led samma erfarenheter utav. Och detta så mycket mera som priserna för bränsle- och belysningsartiklarna vid de flesta norrländska förläggnings- orterna till följd av vinterns längd och hårdhet bliva onaturligt höga.

En bidragande orsak till de dryga kostnaderna för bränsle m. m. är, att underofficersbostäderna i allmänhet äro belägna i manskapskasernerna samt ligga i samma nivå som logementen med samma golv- och takhöjd som dessa; de äro på grund av detta förhållande särdeles svåra att uppvärma och hålla varma.

Det synes därför vara rättvist, att dessa olika förhållanden på ett

eller annat sätt utjämnas; och den lämpligaste formen i detta avseende torde vara tilldelande av s. k. kallortstillägg, vilket tillägg torde sättas lika för sergeant som för fanjunkare, enär sergeanten genom sin tjänstgöring sliter mera persedlar än fanjunkaren.

Göres en jämförelse mellan underofficerarna och andra statens tjänstemän, exempelvis vid telegraf och järnvägar, så finner man, att samtlig vid dessa kårer i Norrland tjänstgörande personal åtnjuter sådant dyr- eller kallortstillägg. Likväl har åtminstone järnvägspersonalen möjlighet att vid uppstående ledighet inom respektive befattningsgrader efter ansökan kunna bliva transporterade till annan billigare ort i riket, då däremot underofficerarnes tjänstgöring är så att säga permanent.

På grund av vad här ovan anförts, få vi alltså värdsamt hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att till underofficerare vid kungl. Västerbottens regemente, Jämtlands fältjägare- och Västernorrlands regementen, kungl. Norrlands dragonregemente, Norrlands artilleriregemente, Norrlands trängkår samt i Boden förlagda truppförband må utgå ett kallortstillägg av 240 kronor för år, motsvarande 10 procent av fanjunkares (styckjunkares) avlöning, eller, om detta ej kan bifallas, till så stort belopp, som Riksdagen kan finna skäligt bestämma.

Stockholm den 21 januari 1913.

Johan Widén.

C. J. Öberg.

P. E. Hedström.

J. R. Sundström.

W. Bäckström.

Paul Hellström.